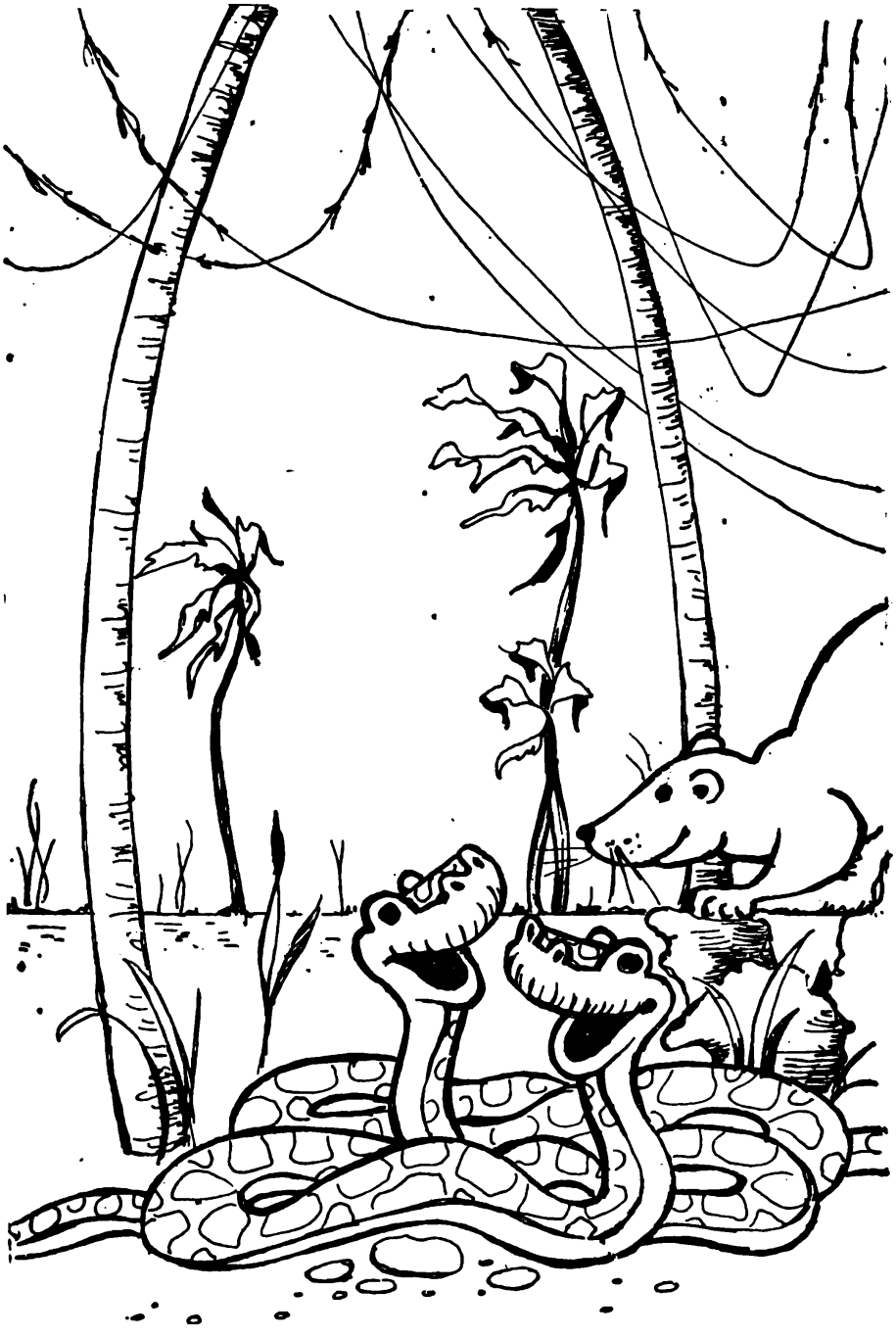

RIKKI-TIKKI-TAVI

Din vizuina în care-ai intrat,
Ochi Roșii, lui Piele Încrețită,
Trufaș s-a întors și a strigat,
Haide să joci cu moarte-adormită,
„Nag, hai fuga după noi !“

Ochi lîngă ochi și obraz la obraz
„Ține-te Nag după noi !“
Cînd poate ai crăpa de necaz,
„Nag de-ți place sau nu“
Jocul cu moartea sfîrșește,
„Nag, fă repede un salt !“
Din cale-i acum ferește !
„Nag, ai scăpat, dar este și mîine“.

Aceasta este descrierea marii lupte pe care a dat-o Rikki-Tikki-Tavi, numai el singur, prin camerele de baie ale marelui bungalow, din cantonul Segowlee. Darzee, pasărea croitor, i-a dat și ea o mînă de ajutor, iar Chuchundra, șoricelul de mosc, care niciodată nu îndrăznește să iasă pînă în mijlocul unei camere, ci se plimbă numai în lungul pereților, îi făcea semne ; în realitate, însă, adevărata luptă a fost dată numai de Rikki-Tikki-Tavi.

Aceasta era o mangustă care, după blană și după coadă, aduce mult cu o pisică, dar după forma capului și obiceiurile ei, mai mult cu o nevăstuică. Ochii mangustei erau roșii, ca și vîrful nasului neastîmpărat ; avea obiceiul să se scarpine cu o singură labă, fie din față, fie dinapoi, oriunde poftea ; afară de asta, putea să-și zbîrlească coada pînă ce se înfoia ca o perie de spălat sticlele, iar cînd se pregătea de atac, o auzeai țipînd din mijlocul ierburilor înalte : *„Rikk-tikk-tikki-tikki-tchk !“*

În timpul unor inundații a apelor de vară, fu scoasă din vizuina unde trăia, împreună cu mama și tatăl ei, și tîrîtă de torentul cu care se lupta, ca să nu se înece, tocmai într-o băltoacă din marginea unui drum. În mijlocul băltoacei găsi un smoc de iarbă și se încleștă de el cu atîta deznădejde, încît leșină de spaimă. Cînd se trezi, văzu că e întinsă pe pajiștea verde a unei grădini destul de prost îngrijite, iar deasupra ei dogoreau razele soarelui, și auzi numaidecît un copilaș spunînd :

— Ia te uită, o mangustă moartă ! Hai s-o îngropăm !

— Nu, răspunse mama băiatului, mai bine să o luăm cu noi în casă, să se încălzească, deoarece s-ar putea să nu fie moartă.

După ce o duseră în casă, simți că un bărbat o ia în mînă și, după ce se uită la ea, spune că nu e moartă, ci pe jumătate sufocată. Pe urmă, au învelit-o într-o cîrpă și au așezat-o aproape de foc, unde a deschis ochii și a început să strănute.

— Băgați de seamă, zise bărbatul (era un englez care abia atunci se mutase în acest bungalow), să nu o speriați, ca să vedem ce face după ce-și va veni în fire.

Nimic în lume nu poate fi mai greu decît să sperii o mangustă, deoarece animalele acestea minuscule sînt chinuite de curiozitate de la cap pînă la coadă. Însăși deviza acestei specii este : *Du-te și vezi ce este !*, iar Rikki-Tikki-Tavi era o mangustă adevărată. Cum deschise ochii, se uită la cîrpa cu care era învelită și, după ce constată că nu e bună de mîncat, dădu cîteva tîrcoale în jurul mesei, își netezi blana și, după ce se scărpină o dată, se săltă pe umărul băiețașului.

— Să nu-ți fie frică, Teddy, zise tatăl băiețașului, căci în felul acesta caută să se împrietenească cu tine.

— Au ! țipă băiețașul, mă gîdilă sub bărbie.

Rikki-tikki-tavi își băgă apoi botișorul între ceafa și gulerul băiețașului și privi în jos, îl gîdilă sub ureche și coborî pe dușumea, unde începu să-și frece nasul de scînduri.

— Doamne Sfinte, se minună mama lui Teddy, și să mai spui că animalul acesta este sălbatic ! Mi se pare însă că e atît de blînd, numai din cauză că ne-am purtat frumos cu el.

— Toate mangustele sînt la fel. Dacă Teddy nu o va trage de coadă și nici nu va încerca să o închidă în colivie, va alerga toată ziua prin casă. Hai să-i dăm ceva să mănînce !

Îi dădură o bucăţică de carne crudă. Lui Rikki-Tikki îi plăcu grozav şi, după ce isprăvi de mîncat, ieşi pe terasă şi, umflîndu-şi blana ca să se usuce pînă la rădăcina părului, se aşeză la soare. Imediat după aceea, se simţi mult mai bine.

— În casa aceasta sînt atîtea lucruri de văzut, îşi zise mangusta, încît ar da de lucru la toată familia mea să cerceteze, cît trăieşte. Voi rămîne aici să văd ce va fi de văzut.

Toată ziua se învîrti prin casă, şi era cît pe-aci să se înece în putina de la baie, pe urmă îşi băgă nasul în călimara cu cerneală de pe birou, apoi şi-l arse la scrumul ţigării, cînd se urcă în poala bărbatului ca să vadă cum scrie. După ce se înseră, intră în camera lui Teddy, să vadă cum ard lămpile de gaz, iar cînd băiatul se urcă în pat ca să se culce, Rikki-Tikki-Tavi se urcă după el. Era însă un tovarăş foarte neastîmpărat, căci toată noaptea umblă de ici-colo, ca să vadă care este pricina zgomotelor pe care le auzea. Cînd veniră tatăl şi mama lui Teddy să vadă ce face, îl găsiră pe Rikki-Tikki stînd de veghe pe pernă.

— Nu-mi place deloc musafirul acesta, căci s-ar putea să muşte băiatul.

— Mangusta nu face aşa ceva. Alături de ea, Teddy este în mai mare siguranţă, decît dacă ar fi păzit de un cîine de vînătoare... Dacă ar intra acum un şarpe în cameră...

Mama lui Teddy însă nici nu voia să audă de o astfel de grozăvie.

Dimineaţa următoare, Rikki-Tikki sosi pe terasă, încălecat pe umărul lui Teddy. Îi dă-

dură să mănînce o banană şi cîteva bucăţele de ou fiert, pe urmă se aşeză pe rînd în poala fiecăruia dintre ei, căci orice mangustă bine crescută aspiră să devină într-o bună zi mangustă domestică şi să aibă camere multe prin care să poată alerga. Mama lui Rikki-Tikki-Tavi (care trăise în casa generalului din Segowlee) îi spusese de mult cum va trebui să se poarte dacă i se va întîmpla cîndva să ajungă între oameni albi.

După ce mîncă, mangusta ieşi în grădină să vadă şi aici tot ce era de văzut. Grădina era foarte mare, dar numai pe jumătate cultivată, plină de chioşcuri acoperite de trandafiri, de lămîi şi de portocali, de trestii de bambus şi iarbă înaltă şi uscată. Rikki-Tikki îşi lingea buzele, văzînd acest neaşteptat teren de vînătoare. Îşi zbîrli coada ca un măturoi şi începu să alerge în toate părţile, pînă cînd din mijlocul unui hăţiş de mărăcini auzi nişte ţipete.

Erau Darzee şi femeia lui care uniseră două ramuri de copac şi le legaseră una de alta cu scoarţă tînără, iar interiorul îl căptuşiseră cu floare de bumbac şi de trestie. Cuibul se legăna în toate părţile, în timp ce amîndouă păsările ţipau cît le ţinea gura, uitîndu-se la el.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Rikki-Tikki.

— Vai de capul nostru, răspunse Darzee. Unul dintre puii noştri a căzut ieri din cuib şi a fost mîncat de Nag.

— Hm, zise Rikki-Tikki, asta nu e o ştire tocmai veselă, dar, cum eu sînt străin prin

partea locului, spuneţi-mi, vă rog, şi mie, cine este acest Nag ?

Darzee şi femeia lui, în loc de orice răspuns, se ascunseră în fundul cuibului, căci, în aceeaşi clipă, dintre ierburile uscate, chiar de la marginea hăţişului, se auzi un sîsîit abia simţit, dar care îţi îngheţa sîngele în vine şi-l făcu chiar pe Rikki-Tikki să se dea doi paşi înapoi. Imediat după aceea, din dosul ierburilor se văzu ridicîndu-se, tot mai sus, capul romboidal al unei cobre negre, care putea avea şase coţi de la cap pînă la coadă. După ce-şi ridică aproape trei sferturi din trup, dintre ierburi, cobra începu să se legene, întocmai cum se leagănă o păpădie bătută de vînt, şi se uită fix la Rikki-Tikki cu ochii ei răi de şarpe, care niciodată nu-şi schimbă expresia oricare i-ar fi gîndurile.

— Vrei să ştii cine este Nag ? zise şarpele. Eu sînt Nag. Marele zeu Brahma a pus pecetea lui pe fruntea noastră, cînd prima cobră a întins capul ca să ţină umbră lui Brahma în timpul somnului... Priveşte şi înspăimîntă-te !

Cobra îşi plecă puţin capul, şi pe ceafa ei Rikki-Tikki văzu o urmă de ochelari care semănau mai mult cu o cataramă făcută din două zale. În primul moment, mangusta se înspăimîntă, dar cum este imposibil ca o mangustă să stea prea multă vreme încremenită de spaimă, şi cu toate că Rikki-Tikki nu văzuse pînă acum o cobră vie, totuşi mama lui îi dăduse o dată să mănînce o cobră moartă, şi de atunci ştia că singura datorie în viaţa

mangustei este să se lupte cu şerpii şi să-i omoare. Aceasta o ştia tot atît de bine şi Nag, de aceea simţi o răceală care făcea să-i îngheţe sîngele în vine.

— Bine-bine, pecete, nepecete, dar tu crezi că e o faptă cinstită să mănînci puii care cad din cuib, răspunse Rikki-Tikki, şi coada i se zbîrli din nou.

Nag rămase cîteva clipe pe gînduri, urmărind cu ochii mişcările firelor de iarbă din dosul mangustei. Ştia dinainte că prezenţa unei manguste în grădină, mai curînd sau mai tîrziu, înseamnă moartea, atît pentru el, cît şi pentru toţi ai lui. Tocmai de aceea, voia să o facă să creadă că nu e nici o ameninţare, şi, coborînd capul, îl plecă puţin într-o parte.

— Hai să ne înţelegem... zise cobra. Dacă tu mănînci ouă, atunci eu de ce să nu mănînc păsări ?

— Vezi ce este în urma ta... Bagă de seamă la ce vine de la spate, ciripi Darzee, din cuib.

Rikki-Tikki ştia dinainte că nu va avea timp să se întoarcă şi să vadă ce este, de aceea sări în aer cît putu de sus şi, la o mică distanţă mai jos de el, văzu capul Nagainei, soţia otrăvită a lui Nag, care şuiera din limba sa ca o furculiţă. Venise pe furiş de la spate, în timp ce el stătuse de vorbă cu cobra, şi avea de gînd să termine cu el odată pentru totdeauna. Mangusta îi auzi şuierul fioros, cînd văzu că lovitura ei a dat greş. După ce căzu din nou la pămînt, Rikki veni aproape de-a curmezişul peste cobră şi, dacă ar fi fost

o mangustă mai bătrînă, şi-ar fi dat imediat seama că acesta e momentul să o rupă în două dintr-o singură lovitură a colţilor. Mangustei însă îi fu frică de lovitura de coadă pe care i-ar fi dat-o Nagaina. De muşcat, o muşcă, ce-i drept, dar nu de-ajuns de adînc, apoi făcu un salt la o parte şi lăsă cobra sîngerînd şi zvîcnind furioasă din coadă.

— Darzee, tu pasăre afurisită ! şuieră Nag, sărind cît putu mai sus pentru ca să ajungă cuibul. Păsărelele însă îl clădiseră destul de sus ca să nu poată fi ajuns de şerpi, aşa că, la loviturile date de Nag cu coada, ramura se legăna ca bătută de vînt, fără nici o primejdie.

Rikki-Tikki simţi că i se înroşesc ochii şi încep să se tulbure de sînge (cînd ochii unei manguste se roşesc înseamnă că începe să se înfurie) şi, aşezîndu-se pe coada făcută colac sub ea, prinse să scrîşnească din dinţi, încordîndu-şi picioarele dinapoi ca un cangur. Nag şi Nagaina, însă, dispăruseră printre ierburi fără să mai întîrzie, căci şarpele are obiceiul să dispară imediat ce îşi dă seama că prima lui lovitură a dat greş, ca nu cumva să bănuieşti ce are de gînd să facă de aici înainte. Rikki-Tikki nu se luă după ei, căci n-avea nici o siguranţă că va putea să vină de hac la doi şerpi dintr-o dată. De aceea, se întoarse pe cărăruia pietruită pînă aproape de casă şi se întinse jos, ca să se poată gîndi în linişte ce va avea de făcut, căci vedea bine că lucrurile încep să se încurce. Vechile cărţi de istorie naturală spun că, dacă se întîmplă ca o man-

gustă să fie muşcată în timpul unei lupte cu şarpele, ea aleargă imediat să găsească o iarbă anumită pe care o mănîncă, şi aceasta o vindecă de veninul lăsat de colţii reptilei. Povestea aceasta însă nu corespunde adevărului. Rezultatul unei lupte între mangustă şi şarpe depinde de precizia vederii şi de iuţeala mişcării picioarelor, de desfăşurarea şarpelui care caută să evite saltul mangustei contra lui, şi, cum ochiul omenesc este incapabil să ghicească clipa exactă cînd capul şarpelui face ultima mişcare înainte de a-şi repezi colţii, firește că aici nu poate fi vorba decît de anumite clipe mult mai hotărîtoare pentru viaţa celor doi, decît efectul vindecător al unor ierburi.

Rikki-Tikki era mangustă tînără, şi tocmai din cauza aceasta era foarte mîndră că reuşise să scape de atacul dat pe la spate de o cobră. Această împrejurare îi dădea şi mai multă încredere în sine, de aceea, cînd îl văzu pe Teddy că vine în goană pe cărăruie, se gîndi că ar putea să vină să-l felicite pentru acest rezultat. Dar, în momentul cînd băieţaşul voia să se aplece spre ea, ceva se mişcă în ţărînă, şi un glas slab se auzi strigînd :

— Bagă de seamă, căci eu sînt moartea !

Era Karait, un şarpe foarte mic, de culoare cafenie, care aproape nu se vedea din mijlocul prafului ridicat din pămîntul ars de soare, şi muşcătura lui este tot atît de primejdioasă ca şi a unei cobre. Tocmai din cauză că e foarte mic, dar mai ales că nu poate fi văzut, e cît se poate de primejdios.

Ochii lui Rikki-Tikki începură să se înroşească din nou şi se apropie furiş de şarpe, cu aceiaşi paşi legănaţi care caracterizau specia acestei minuscule feline. Mişcările mangustei erau atît de mlădioase şi de neaşteptate, încît îţi venea să rîzi văzînd-o, dar aceste mişcări erau anume calculate ca în orice clipă să poată schimba direcţia spre care se duce şi să poată da atacul pe neaşteptate. Rikki-Tikki nici nu-şi dădea seama că se pregătea să dea o lovitură mult mai primejdioasă decît contra lui Nag, căci, făcînd o mişcare fulgerătoare, ar fi reuşit, cel mult, să-l prindă pe Karait de ceafă, or acesta, tocmai din cauză că era foarte mic, se mişca extrem de uşor, şi o neatenţie oricît de mică ar fi însemnat să se expună, şi şarpele să-l lovească cu colţii, fie în ochi, fie în gură, producîndu-i o rană mortală. Toate acestea Rikki-Tikki nu le ştia, prin urmare, începu să se legene din nou, mişcîndu-se încet, ca să prindă momentul cînd să apuce şarpele cu colţii. În clipa aceasta, Karait sări, şi Rikki-Tikki trebui să salte pe de lături; pentru a se feri de colţii lui, şi încercă să cadă de sus în jos şi să-l apuce din nou, dar şarpele se ţinea bine şi-i urmărea orice mişcare.

Teddy începu să strige cît îl ţinea gura la cei din casă.

— Veniţi să vedeţi că mangusta noastră vrea să omoare un şarpe !

Rikki-Tikki o auzi pe mama băiatului ţipînd înspăimîntată, iar tatăl său apăru cu un baston în mînă. În timpul acesta, Karait făcu

un salt prea lung, şi mangusta se întoarse cu iuţeala fulgerului şi, sărindu-i în spate, îl apucă de ceafă, apoi o rupse la fugă cu el în gură. Muşcătura aceasta îi paralizase orice mişcare şarpelui, şi mangusta era pe cale să înceapă s-o înghită, de la coadă la cap, aşa cum e obiceiul acestor patrupede, dar îşi aduse aminte că o mangustă sătulă se moleşeşte şi s-ar putea să aibă nevoie de toată agilitatea, prin urmare, va fi mult mai bine să postească.

Se duse să facă o baie în praful fierbinte de sub tufele de ricin, în timp ce tatăl lui Teddy zdrobea şarpele cu bastonul pe care îl avea în mînă.

— La ce mai foloseşte bătaia aceasta, cînd eu i-am făcut de petrecanie ? se gîndi Rikki-Tikki.

În timpul acesta, o văzu pe mama băiatului că se apleacă spre ea şi începe să o mîngîie, spunîndu-i că i-a salvat viaţa băiatului ei, iar bărbatul spunea că prezenţa mangustei a fost providenţială. Băiatul se uita la ei cu ochii speriaţi. Rikki-Tikki însă nu înţelegea nimic din toată această gălăgie şi-i venea să rîdă, văzîndu-i cum se frămîntă, căci tot atît de bine ar fi putut să-l mîngîie şi pe Teddy pentru că venise să se joace în ţărînă. În realitate, însă, făcea mare haz de emoţia lor.

În aceeaşi seară, în timp ce se plimba printre sticlele de vin de pe masă, printre farfuriile încărcate de bucate, ar fi putut să guste nestingherită şi să se ghiftuiască din toate bunătăţile, dar îşi aduse din nou aminte că o aşteaptă Nag şi Nagaina, şi, cu toate că-i plă-

cea să se simtă mîngîiată de mama băiatului și să se suie pe umărul lui Teddy, ochii i se înroșeau din cînd în cînd și dădea drumul chiotului prelung de luptă : *Rikk-tikk-tikki-tikki-tchk !*

Cînd se duse la culcare, Teddy luă mangusta cu el și o puse să-i doarmă pe piept. Rikki-Tikki era prea blîndă și prea bine crescută ca să-l zgîrie sau să-l muște, de aceea așteptă pînă cînd băiatul adormi, pe urmă se strecură binișor din cameră și se duse să dea cîteva tîrcoale în jurul casei. Prin întuneric, dădu peste Chuchundra, șoarecele mosc, pitit sub un perete.

Chuchundra este un șoricel care duce o viață foarte amărîtă. Toată noaptea chițăie și oftează prin întuneric, doar, doar și-o face curaj să se depărteze de pereții casei și să se apropie de camerele unde se găsește cîte ceva de mîncare, dar niciodată nu se poate decide să facă nici doi pași de la zid.

— Să nu mă ucizi, Rikki-Tikki, să nu mă ucizi, scînci Chuchundra, îngrozit.

— Nu cumva crezi că acela care ucide șerpi va începe să ucidă și șoareci ? zise Rikki-Tikki, cu dispreț.

— Cel care ucide șerpi va muri de mușcătura șerpilor, răspunse Chuchundra, și mai mîhnit ca înainte. În afară de asta, de unde pot eu ști, că, pe o noapte întunecoasă, Nag nu m-ar putea asemui cu tine ?

— Nu e nici o primejdie, mai ales că Nag este în grădină și, după cît știu eu, tu nu ieși niciodată în grădină.

— Vărul meu, şobolanul Chua, mi-a povestit... zise Chuchundra, şi se opri.

— Ce ţi-a povestit ?

— Şîît ! Rikki-Tikki, trebuie să ştii că Nag e pretutindeni. Cînd ai fost azi în grădină, ar fi trebuit să stai de vorbă cu Chua.

— Tocmai pentru că n-am stat cu el de vorbă, va trebui ca tu să-mi spui tot ce ştii. Hai repede, sau te iau în colţi ?

Chuchundra începu să se tăvălească pe jos şi să scîncească, de-i curgeau lacrimile :

— Eu sînt o fiinţă oropsită, suspină şoricelul, şi niciodată nu am curajul să ies pînă în mijlocul unei camere. Şîît... mi se pare că nu mai trebuie să-ţi spun nimic... Rikki-Tikki, tu n-auzi nimic ?

Rikki-Tikki ciuli urechea, dar i se păru că liniştea din casă era deplină, cu toate acestea, se auzea ceva ca bîzîitul unei viespi mergînd pe sticla unei ferestre închise... un fîşîit cum ar fi cel pe care îl fac solzii şarpelui cînd se tîrăşte pe ziduri.

— Ăsta trebuie să fie sau Nag sau Nagaina care se furişează pe conducta de la baie, îşi zise mangusta şi se întoarse spre şoricel :

— Ai dreptate, Chuchundra, ar fi trebuit să stau de vorbă cu Chua.

Se strecură pe nesimţite în camera de baie a lui Teddy, dar nu găsi pe nimeni. De aici, trecu în camera femeii. La marginea zidului, unde era scoasă o cărămidă ca să facă loc conductei de la baie, era o gaură în perete şi, în

timp ce Rikki se furişă ca o umbră în această gaură, auzi de afară glasurile lui Nag şi ale Nagainei, care se înţelegeau în şoaptă, la lumina lunii :

— Cînd casa va fi goală, va pleca şi mangusta, iar noi vom fi din nou stăpîni pe grădină. Intră repede şi adu-ţi aminte că omul acela care l-a omorît pe Karait trebuie să fie muşcat cel dintîi. Pe urmă vii şi-mi spui ce-ai făcut, şi ne vom duce amîndoi să-l prindem pe Rikki-Tikki.

— Bine, dar eşti sigură că vom avea de cîştigat ceva, dacă omorîm oamenii ? întrebă Nag cu îndoială.

— Din afacerea asta n-avem decît de cîştigat. Cînd nu locuia nimeni în casă, nu-ţi aduci aminte că în grădină nu era nici o mangustă ? Cîtă vreme nu e nimeni prin apropiere, în grădină tu tronezi, ca un rege, şi eu, ca o regină. În afară de asta, nu uita că ouăle noastre clocesc în straturile de pepeni, şi mîine-poimîine puii noştri vor avea nevoie de un loc sigur şi liniştit.

— La asta nu m-am gîndit pînă acum, răspunse Nag. Mă duc, dar cred că după ce voi termina, nu va mai fi nevoie să umblăm după Rikki-Tikki. Voi omorî bărbatul şi femeia, şi, dacă se va putea, şi copilul, pe urmă voi veni fără să las nici o urmă. Bungalowul va rămîne pustiu, şi Rikki-Tikki va trebui să plece.

Auzindu-i ce plănuiesc, mangusta începu să tremure de furie. În clipa următoare, văzu capul lui Nag, ieşind la gura conductei şi,

imediat după aceea, trupul rece și plin de solzi, lung de aproape cinci coți. Cu toată furia care o stăpînea, Rikki-Tikki se simți îngrozită văzînd cobra uriașă care aluneca încet în cameră. În clipa următoare, Nag se încolăci pe dușumea, și, ridicînd capul, începu să sfredelească întunericul camerei de baie. Mangusta îi vedea ochii strălucind fosforescent din umbră.

— Dacă îl omor acum, Nagaina va băga de seamă, iar dacă mă lupt cu el pe dușumele, s-ar putea să iasă mai tare decît mine. Ce să fac ? se întrebă Rikki-Tikki.

Nag începu să se tîrască în largul camerei, pe urmă mangusta îl auzi că se urcă pe marginea găleții și începe să bea din apa cu care se umplea baia.

— Aici e foarte bine, zise șarpele. Bărbatul care l-a ucis pe Karait avea un baston. Poate îl are și acum, dar cînd va intra în baie, nu-l va lua cu el. Voi aștepta aici pînă dimineață. Auzi, Nagaina, voi sta aici la răcoare pînă se face ziuă și-i voi aștepta să vină.

De afară nu se mai auzi nimic, și Rikki-Tikki își dădu seama că Nagaina trebuie să fi plecat. Nag se încolăci sub cercul cel mai de jos al găleții, iar Rikki-Tikki îl pîndea fără să răsufle, de credeai că e moartă. După ce trecu vreme mai bine de un ceas, își încordă mușchii și o porni înainte, spre găleată, atît de încet, încît ți se părea că nici nu se mișcă. Nag adormise, și mangusta făcea planul : care este punctul cel mai slab al spinării lui enorme, de unde l-ar putea înhăța.

— Dacă nu-i rup spinarea de la prima săritură, ar însemna că mai poate lupta, şi atunci cine ştie, îşi zise Rikki.

Examină grosimea gîtului în partea de după ceafă, dar gura ei era prea mică pentru ca să-l poată apuca, iar o muşcătură la coadă n-ar fi făcut decît s-o întărîte şi mai mult pe cobră.

— Trebuie să-l înhaţ de cap, îşi zise mangusta, dar după ce l-am apucat, trebuie să-l ţin bine să nu mai scape.

În clipa următoare sări. Capul cobrei era puţin ieşit de sub găleată, tocmai sub îndoitura mînerului. Cînd îl apucă în colţi, Rikki se propti cu spatele de găleată şi strînse capul şarpelui pe duşumea. Cît ai clipi, şarpele începu să se zvîrcolească şi să trîntească mangusta de toţi pereţii, cum ar trînti un zăvod şobolanul pe care îl prinde în colţi ; se învîrteau acum prin toată camera, şi coada uriaşă a cobrei biciuia pereţii de metal ai putinei din baie, răsturnînd tot ce-i ieşea în cale. Mangusta însă nu slăbea din fălci în timp ce şarpele o tîra în toate părţile, răsturnînd găleata, serviciul de săpun, periile pentru masaj, făcînd în jurul lor un zgomot infernal. Rikki strînse colţii şi mai tare, căci era sigură că va fi omorîtă în această luptă, dar pentru cinstea neamului său îşi zicea că în cazul acesta va fi mult mai bine dacă va fi găsită cu dinţii încleştaţi. Îi venea ameţeală şi-şi simţea trupul moale ca o cîrpă ; presimţea că se apropie clipa cînd şarpele o va sfîşia în bucăţi. Din spatele ei, însă, porni un tunet care

cutremură camera, şi o pală fierbinte de vînt o făcu să-şi piardă cunoştinţa, în timp ce simţi că două limbi de flăcări îi pîrlesc părul. La zgomotul făcut de ei, bărbatul se trezise şi descărcase două focuri de puşcă în ceafa lui Nag.

Rikki-Tikki strînse încă o dată din colţi, mai ales că acum se credea moartă ; cu toate acestea, îşi dădu seama că Nag nu mai mişcă, iar pe bărbat îl simţi că se apleacă asupra ei şi o ridică în braţe :

— Alice, e mangusta ! Ne salvează viaţa pentru a doua oară, strigă omul.

Pe urmă văzu că intră mama lui Teddy, albă la faţă ca varul, iar ea se furişă în camera băiatului, unde petrecu toată noaptea tremurîndu-i uşor trupul, pentru a se convinge că nu cumva cobra îl rupsese în patruzeci de bucăţi, aşa cum îşi închipuise ea.

Dimineaţa următoare, simţi că toate încheieturile i-au întepenit, dar era foarte mîndră de isprava pe care o făcuse în timpul nopţii.

— Acum va trebui să mă răfuiesc cu Nagaina, îşi zise mangusta, dar aceasta este de cinci ori mai primejdioasă decît Nag, şi în afară de asta, nu ştiu nici ziua cînd vor ieşi puii din ouăle despre care vorbea. Maică Doamne ! Va trebui să mă duc şi să stau mai întîi de vorbă cu Darzee.

Nu mai aşteptă să se pună masa, ci se repezi în grădină la tufişul unde era cuibul lui Darzee, care începuse să intoneze un imn de

slavă. Vestea despre moartea lui Nag o aflase toată grădina, căci măturătorul aruncase cadavrul cobrei pe mormanul de gunoi.

— Mă, bulgăre de pene, de ce eşti atît de prost ! Îţi închipui că tocmai acum e vreme de cîntec şi de petrecere ?

— Nag e mort... Nag e mort... e mort... e mort. Rikki voinicul l-a apucat de ceafă şi i-a făcut de petrecanie. Omul din bungalow a sosit cu măciuca lui care *tună* şi pe Nag l-a făcut praf. De aici înainte nu va mai mînca puii noştri.

— Asta este adevărat, dar aş vrea să ştiu unde este acum Nagaina ? întrebă Rikki-Tikki rotind privirea în jurul lui.

— Nagaina a venit azi-dimineaţă la intrarea conductei în camera de baie şi l-a strigat pe Nag, dar acesta a ieşit din camera de baie călare pe un băţ... căci măturătorul l-a ridicat în vîrful băţului şi l-a aruncat pe grămada de gunoi... Hai să cîntăm un imn de slavă în cinstea lui Rikki-Tikki, cel cu ochii roşii, şi Darzee se umflă în guşă.

— Dacă m-aş putea urca pînă la tine, ţi-aş arunca puii din cuib, răspunse Rikki-Tikki. Voi nici acum nu ştiţi că toate se fac la vremea lor. Acolo, sus, în cuibul vostru, nu vă ameninţă nici un fel de primejdie, dar eu port război pe pămînt. Opreşte-te o clipă şi nu mai cînta !

— Pentru marea şi minunata Rikki-Tikki sînt gata să mă opresc, răspunse Darzee. Ce este, o minunat ucigător al groaznicului Nag ?

— Te întreb pentru a treia oară, unde este Nagaina ?

— Pe grămada de gunoi din faţa grajdurilor. Îl jeleşte pe Nag. Mare este Rikki-Tikki şi minunate sînt faptele săvîrşite de colţii ei albi !

— Lasă colţii mei albi în pace ! Mai bine spuneţi-mi, nu cumva ai auzit unde îi sînt ouăle puse la clocit ?

— În stratul de pepeni de la capătul zidului, unde razele soarelui bat cît e ziua de lungă. Le-a ascuns acolo de acum trei săptămîni.

— Pînă acum n-ai găsit vreo ocazie să-mi spui şi mie despre asta ? Va să zică, la capătul zidului ?

— Rikki-Tikki, nu cumva ai de gînd să te duci să-i mănînci ouăle ?

— Nu tocmai asta, căci nici nu mi-a trecut prin gînd aşa ceva. Ascultă Darzee, dacă tu ai fi o pasăre cuminte, ai zbura pe streaşina grajdului şi te-ai preface că ţi-ai rupt o aripă, aşa că Nagaina să te gonească pînă în tufişul acesta, în speranţa că te va putea prinde. Eu trebuie să mă duc pînă la straturile de pepeni şi, dacă mă voi duce aşa, fără să pun la cale nimic, Nagaina mă poate vedea.

Darzee era o mică puşlama cu mintea învelită în pene, dar mai ales incapabil să se gîndească prea departe, deci tocmai din cauza aceasta, nu fu în stare să înţeleagă de ce puii Nagainei trebuiau distruşi, mai ales cînd şi ei, ca şi ai lui, se năşteau din găoace. Nevasta lui însă era mai cu cap decît el, şi-şi dăduse seama că ouăle de şarpe vor deveni foarte

curînd pui de cobră. Se repezi, deci, din cuib şi îl lăsă pe Darzee să ţină puilor de cald, în timp ce-şi cînta imnul de triumf pentru moartea lui Nag. În unele privinţe, Darzee semăna foarte mult cu unii dintre bărbaţi.

Păsărica se îndreptă spre grămada de gunoi şi începu să zboare prin faţa Nagainei, văitîndu-se :

— Vai de mine, vai de mine... băiatul a ieşit din casă şi, văzîndu-mă, a aruncat cu pietre după mine şi mi-a rupt o aripă, se văita pasărea legănîndu-se greoaie prin aer.

Nagaina ridică ochii şi şuieră printre dinţi :

— Mi se pare că tu eşti pasărea care a dat alarma, cînd tocmai mă pregăteam să-l ucid pe Rikki-Tikki. Pe legea mea, ai ales un loc cît se poate de prost ca să te vaieţi şi să te plîngi, răspunse cobra şi începu să se apropie tîrîndu-se spre ea prin ţărînă.

— Mi-a rupt aripa cu o piatră, se văita pasărea şi, lăsîndu-se jos, începu să ţopăie, ducîndu-şi o aripă de-a tîrîşul.

— Poate că înainte de a muri îţi va face plăcere să afli că foarte curînd va veni vremea cînd îmi voi încheia socotelile şi cu băiatul acesta. Sotul meu este întins pe grămada de gunoi, dar înainte de a se face noapte, băiatul acesta se va întinde foarte liniştit în casă şi nu va mai mişca niciodată. La ce bun să mai alergi crezînd că vei scăpa de mine... Sînt sigură că te voi prinde... uită-te la mine nebuno...

Femeia lui Darzee însă era mult mai deşteaptă decît să comită o astfel de imprudenţă,

căci știa dinainte că o pasăre care se uită în ochii șarpelui rămîne încremenită de spaimă și nu mai e capabilă să facă nici o mișcare. Începu să scîncească din greu și să țopăie în fața șarpelui, fără să se ridice în aer, în timp ce Nagaina zorea tot mai mult pasul, ca să o poată ajunge.

Rikki-Tikki auzi că se depărtează de grajduri și se repezi în goană la stratul de pepeni de la capătul zidului. Aici găsi îngropate în pămîntul fierbinte și afînat douăzeci și cinci de ouă de mărimea ouălor găinei de Banthama, doar că, în loc de găoace, aveau numai o pieliță străvezie. Ouăle erau ascunse cu mult vicleșug și acoperite de vrejurile pepenilor.

— Mi se pare că am sosit tocmai la vreme, zise mangusta, căci pe sub pieliţa străvezie se puteau vedea încolăciți puii de cobră despre care știa că chiar din prima zi pot omorî dintr-o singură mușcătură un om sau o mangustă. Zdrobi cu colții unul după altul toate ouăle și răscoli în stratul de pepeni ca să vadă dacă nu cumva a mai rămas vreunul. Nu mai rămăseseră decît trei, în clipa cînd auzi păsărica țipînd din urmă :

— Nikki-Tikki, am condus pe Nagaina spre terasa care duce în casă, haide repede, căci văd că are gînduri ucigașe !

Rikki-Tikki mai zdrobi două ouă, iar cu al treilea se repezi în gură spre terasă, alergînd cît o puteau duce picioarele de repede.

Tatăl și mama lui Teddy erau pe terasă în fața mesei, dar nu mîncau, și mangusta băgă de seamă că erau albi ca varul la față și încre-

meniţi, de credeai că sînt tăiaţi în piatră. Nagaina stătea încolăcită pe rogojina din faţa scaunului lui Teddy la o depărtare de unde putea ajunge dintr-un salt pînă la piciorul gol al băiatului. Şarpele ridicase capul şi cînta un cîntec de izbîndă, legănîndu-se batjocoritor pe o parte şi pe cealaltă :

— Fiu al bărbatului uriaş, sîsîi şarpele, care a ucis pe Nag, nu te mişca, ci stai liniştit, căci nu sînt încă gata... Mai aşteaptă puţin. Să nu se mişte nici unul dintre voi... căci dacă vă veţi mişca, eu voi sări şi vă voi lovi... Dar vă voi lovi chiar dacă nu veţi mişca... oameni nebuni care aţi îndrăznit să-l ucideţi pe Nag !

Teddy privea ţintă la tatăl său, dar acesta nu putea decît să-i şoptească îngrozit de spectacolul la care trebuia să asiste neputincios :

— Stai liniştit Teddy... şi nu te mişca... Stai liniştit !

În clipa aceea, Rikki-Tikki apăru la marginea terasei şi strigă :

— Întoarce-te Nagaina ; întoarce-te spre mine şi pregăteşte-te de luptă !

— Toate la vremea lor, răspunse cobra fără să clipească sau să se întoarcă spre ea. Peste cîteva clipe mă voi socoti şi cu tine. Priveşte-ţi prietenii, Rikki-Tikki, au încremenit şi sînt albi la faţă ca varul. Le este frică, şi în îndrăznesc să se mişte. Dacă mai faci un singur pas, voi sări asupra lor.

— Du-te şi vezi de ouăle pe care le-ai ascuns în stratul de pepeni de la capătul zidului. Du-te Nagaina şi vezi ce a mai rămas !

Şarpele uriaş se întoarse şi văzu oul care era aşezat pe duşumelele terasei.

— A, dă-mi-l încoace ! ţipă Nagaina.

Rikki-Tikki întinse labele amîndouă pe lîngă oul din faţa lui, şi ochii i se injectă de sînge.

— Cît face un ou de şarpe ?... Cît dai pentru un pui de cobră ?... Un pui de cobră regală ?... Singurul pui care a mai rămas în clocitoare ?... Pe ceilalţi au început să-i mănînce furnicile în stratul de pepeni.

Cît ai clipi, Nagaina se întoarse pe loc, uitînd ce avusese de gînd, şi se repezi după oul pe care îl văzuse între labele mangustei. În aceeaşi clipă, Rikki-Tikki îl văzu pe tatăl lui Teddy întinzînd braţul şi, apucînd pe băiat de umăr, îl săltă peste masa încărcată de farfurii şi ceşti şi îl luă în braţe, unde colţii Nagainei nu-l mai puteau ajunge.

— A scăpat, a scăpat ! *Rikk-tck-tck !* chicoti mangusta mulţumită. Băiatul a scăpat, şi să ştii că eu sînt cel care noaptea trecută în cabera de baie l-am apucat de ceafă pe Nag, apoi începu să salte pe toate patru picioarele dintr-o dată, cu capul întins deasupra duşumelelor. M-a tăvălit în toate felurile, dar tot nu i-am dat drumul. Pînă să vină omul cu puşca şi să-l rupă în două, el murise de mult. Eu l-am omorît ! Rikki-tikki-tck-tck ! Haide, Nagaina, să ne luptăm, ca să nu-ţi fie văduvia prea lungă !

Nagaina îşi dădu imediat seama că nu-l mai putea ucide pe Teddy, iar oul era între

labele mangustei, de aceea plecă fruntea în pămînt și începu să scîncească.

— Dă-mi oul, Rikki-Tikki. Dă-mi oul cel din urmă care mi-a mai rămas și îți făgăduiesc că plec de aici, fără să mă mai întorc vreodată.

— Știu că vei pleca, răspunse mangusta, și nu te vei mai întoarce niciodată, căci locul tău este pe grămada de gunoi alături de Nag. Haide, profită de ocazie, căci bărbatul a plecat să-și aducă pușca ; haide să terminăm pînă nu se întoarce.

Rikki-Tikki începuse să se învîrtească în jurul Nagainei, ferindu-se să nu o poată ajunge cu colții, și ochii îi ardeau ca doi cărbuni. Nagaina se încolăci o dată și se repezi la Rikki-Tikki, dar mangusta sări în aer și căzu la doi pași depărtare de ea. Cobra mai atacă o dată, pe urmă încă o dată, dar, la fiecare încercare, capul i se lovea de rogojina întinsă pe terasă, apoi își încolăci din nou trupul ca un arc de ceasornic. Rikki-tikki îi dădu ocol ca să o poată lovi pe la spate, dar cobra se întoarse din nou ca să-l poată vedea ce face, în timp ce coada îi susura frecîndu-se de rogojină și făcea un sunet sec, ca de frunze uscate, cînd le bate vîntul.

Rikki-Tikki uitase de oul care era la intrarea pe terasă și, în timpul acesta, Nagaina se apropiase de el, apoi dintr-un salt se repezi și, apucîndu-l în gură, trecu săgeată spre treptele care coborau în grădină, iar mangusta fugea gîfîind după ea. Cînd o cobră fuge ca să scape de moarte, îți face impresia că este sfîrcul unui bici care se încolăcește în aer și șfi-

chiuie caii porniți la goană, ca un zig-zag de fulger.

Mangusta își dădu imediat seama că va trebui să o ajungă din urmă, căci altfel toată lupta de pînă acum era fără nici un folos. Nagaina se îndrepta spre ierburile din marginea tufișului de mărăcini, și, în timp ce alerga, Rikki-Tikki auzi din nou cîntecul deșucheat al lui Darzee care nu-și mai găsea locul de mulțumire. Femeia lui Darzee, însă, fu mai deșteaptă decît el și, cînd o văzu pe Nagaina că vine în goană spre mărăcini, coborî din cuib și începu să o lovească cu aripile peste cap. Dacă ar fi venit și Darzee în ajutorul ei, poate ar fi reușit s-o facă pe Nagaina să se întoarcă din drum, așa însă cobra se mulțumi să plece capul și să gonească înainte. Întîrzierea de o clipă, pe care i-o pricinuise pasărea, fu însă de ajuns pentru ca Rikki-Tikki să o ajungă și să o poată apuca de coadă înainte ca Nagaina să dispară pe gaura făcută de șobolani, în cuibul cărora își făcuse culcușul împreună cu Nag. Mangusta ținea zdravăn cu dinții și fu trasă în adînc. Se știe însă că nici o mangustă oricît de pricepută și de înțeleaptă ar fi, nu se gîndește niciodată să intre după o cobră în vizuină. Rikki-Tikki simți că qanqul se îngustează și în jurul ei se face întuneric ; cine știe dacă mai încolo nu se lărgește vizuina și cobra se va putea întoarce ca să o muște. Tocmai din cauza aceasta, strînse colții cu putere și se propti în picioarele care se înfundară în pămîntul afînat și fierbinte. Apoi dintr-o dată, ierburile de la gura vizuinei nu se mai miș-

cară, şi totul păru că se linişteşte, iar Darzee începu să cînte din nou :

— S-a terminat cu Rikki-Tikki. Va trebui să-i cîntăm cu toţii prohodul... Vrednicul Rikki-Tikki e mort, căci cu siguranţă Nagaina l-a omorît în fundul vizuinei...

Începu să cînte o melodie lugubră, dar cînd ajunse la nota cea mai emoţionantă, ierburile de la gura vizuinei începură să se mişte din nou şi apăru mai întîi un picior, pe urmă celălalt, pe urmă capul mangustei, care era plină de pămînt, şi, de cum ieşi la lumină, începu să-şi lingă mustăţile. Darzee, mirat, îşi întrerupse cîntecul, iar Rikki-Tikki începu să strănute din cauza prafului pe care şi-l scutura din spinare.

— S-a terminat definitiv, zise mangusta. Văduva nu se va mai întoarce...

Furnicile roşii care îşi au muşuroaiele printre ierburile înalte îl auziră şi, ca să se convingă dacă spune adevărul, începură să coboare roiuri-roiuri pe gura vizuinei. Rikki-Tikki însă se întinse pe iarba verde şi se făcu ghem, apoi adormi ostenit şi nu se mai trezi decît foarte tîrziu spre seară, căci în ziua aceea muncise din greu.

— Acum va trebui să mă duc acasă, zise ea, imediat ce se trezi. Tu, Darzee, du-te şi spune cintezoiului că Nagaina e moartă, ca să povestească la toată grădina ce s-a întîmplat, şi toată lumea să afle.

Cintezoiul indian este o pasăre care face un zgomot de parcă ar lovi cu ciocul într-o

tingire și el face slujba de mesager al grădinilor hindustane, unde poartă toate știrile pe care le aude și le povestește tuturor celor care au vreme și vor să-l asculte. Nici nu ajunse bine pînă la capătul potecii care ducea spre casă, și, în urma ei, Rikki-tikki auzi sunetele subțirele și metalice, ca ale unui gong minuscul care anunță ora mesei : „Toată lumea s-audă și să-nțeleagă !“ Pe urmă, un *ding-dong tock !* Nag e mort... *dong !* Nagaina e moartă și ea ! *Ding-dong-tock !*, și imediat după aceea toate păsările grădinii începură să ciripească și broaștele să orăcăie, deoarece știrea era binevenită pentru toate neamurile de viețuitoare ale grădinii, căci Nag și Nagaina mîncau cu aceeași poftă mormolocii, ca și puii din cuiburile păsărilor.

Cînd ajunse în fața casei, Teddy și maicăsa (care era și acum albă la față ca varul, căci de spaimă leșinase) îi ieșiră în cale împreună cu tatăl băiatului, și erau gata să plîngă de bucurie. În seara aceea, mîncă, pînă nu mai putu, din toate bunătățile pe care le puseră în fața ei, și se duse să se culce în patul băiatului unde se cuibări la subțioara lui Teddy. Mama lui Teddy o găsi nemișcată în același loc, peste cîteva ceasuri cînd intră în cameră să vadă ce face băiatul.

— Ne-a scăpat de la moarte și i-a scăpat și viața lui Teddy, zise femeia. Numai ei avem să-i mulțumim că mai sîntem vii. E de necrezut !

Rikki-Tikki tresări din somn, căci, de obicei, mangustele dorm foarte uşor :

— Dumneata eşti, murmură mangusta buimăcită. De ce nu te linişteşti ? Au murit toate cobrele, una nu se mai găseşte, iar dacă se va mai găsi, va avea de-a face cu mine.

Rikki-Tikki avea tot dreptul să fie mîndră de isprăvile ei, cu toate acestea nu-şi pierdu deloc cumpătul, ci păzi şi de aici înainte grădina, ca o adevărată mangustă, cu colţii şi cu ghearele, cu sprinteneală şi cu vicleşug, pînă ce nu mai îndrăzni să se arate prin apropiere nici un fel de cobră.

ODA LUI DARZEE

(Cîntată în cinstea lui Rikki-Tikki-Tavi, mangusta)

Sînt croitor şi cîntăreţ,
De imnul meu răsună slava
Şi cuibul meu e o podoabă,
Deci mîndru sînt de două ori !
În slăvi e numai melodie, şi în casă numai bucurie
Aşa viaţa eu mi-o trec !

Ridică fruntea ta spre soare,
Nevastă, şi cîntă cu mine,
Primejdia de moarte e moartă
Şi puii în grădină tihniţi.
Groaza ascunsă în umbră de floare s-a dus,
mușuroiul
Să-nalţe la grajd în gunoi !

Cine ale robiei haine curmee ?
Cu mînă vitează le smulse,
E *Rikki* viteaz şi voinic luptător,
Cu ochi de jăratic e Tikki !
E Rikki-Tikki-Tavi cu colţii de fildeş în cange
Şi ochi de cărbune aprinşi.
Cu cozile flamuri de luptă,
Zburătoare cîntaţi-i de slavă
Un imn, daţi drumul la triluri
Privighetori, căci sînt singur.

Ori lăsați-o pe mine, căci eu o știu bine povestea
Lui Rikki cu coada zbîrlită
Și ochi de cărbune aprinși.

(Cînd a ajuns la această strofă, Darzee a fost întrerupt de Rikki-Tikki, așa că restul cîntecului nu-l știe nimeni).